

Η κατάληψη της 11ης θέσης από το εθνικό μας συγκρότημα, αντιμετωπίστηκε ως αποτυχία, Υπήρξαν και πιο ακραίες φωνές που την είδαν περίπου σαν εθνική τραγωδία. Λες και η οποιαδήποτε διάκριση, θα προσέθετε κάτι στο ευρύ κοινό ή τώ ρα που μείναμε εκτός δεκάδας χάσαμε κάτι ουσιώδες.

Επαγγελματικός αθλητισμός με δόσεις εθνικιστικής υπερβολής, κουβέντες για τις ικανότητες του προπονητή, για τη δομή της Ομοσπονδίας, ακόμα και για τους πέντε που τρέχουν πάνω στο παρκέ. Δύσκολο, σκληρό, ενδεχομένως και άδικο τουρνουά, με διαιτητές που προβληματίσαν και με ένα νέο βαθμολογικό σύστημα κάπως τιμωρητικό.

Ατυχώς, δεν κατάφερε τούτη μπασκετική γενιά να επαναλάβει τις επιτυχίες των παλαιότερων, η εποχή των ισχνών αποτελεσμάτων συνεχίστηκε, παρά τις υψηλές προσδοκίες που διατηρούσαμε. Καταβάλαμε το κόστος ενός κακού ημιχρόνου με την Βραζιλία, αλλά και αυτό να μην γινόταν δύσκολα θα προχωρούσαμε περισσότερο. Ο καλύτερος παίκτης του κόσμου, ο m.v.p. της regular season του N.B.A. δεν βοηθήθηκε, δεν αξιοποιήθηκε, δεν τον σεβάστηκαν κατά πως ερμηνεύτηκε η συνολική παρουσία του.

Πλην όμως, ο Γιάννης, αυτό το τρομερό παιδί του παγκόσμιου μπάσκετ, όπως και αρκετοί ακόμα, αυτού του επιπέδου, δεν είναι μόνον παίκτες. Είναι επενδύσεις. Είναι αθλητές που έχουν μια πολύ υψηλή αξία στο αθλητικό χρηματιστήριο και όλοι όσοι έχουν ποντάρει πάνω τους οφείλουν να τον προστατέψουν. Είναι σαφές ότι οι υπεύθυνοι των Μπακς θα προτιμούσαν να μην είχε ταξιδέψει στην Κίνα και σίγουρα ανακουφίστηκαν που έδωσε μόνον τέσσερα παιχνίδια.

Όπως πολύ εύστοχα παρατήρησε και ο Πάνου σε πρόσφατη συνέντευξή του: «Δεν είναι θητεία η Εθνική ομάδα Δεν θα είναι λιποτάκτης αν δεν έρθει».

Στο ίδιο μήκος κύματος επ' αυτού και η τοποθέτηση του εμβληματικού Αμερικανού προπονητή,

Gregg Popovitch, μετά την ήττα από την Γαλλία:

«

Είναι ασέβεια να μιλούν για τις απουσίες μας, είναι ασέβεια και για τους αντιπάλους. Αυτοί οι 12 παίκτες που είχα θυσιάστηκαν, δεν είχαν παίξει ποτέ μαζί και τώρα πρέπει να δώσουμε στη Γαλλία συγχαρητήρια για ό,τι κατάφερε».

Κι αν η Ελλάδα έχει στεναχώριες, τι να πουν οι Σέρβοι, που με την πείνα τριών συνεχών αργυρών σε πρόσφατες κορυφαίες διοργανώσεις, δεν έκρυβαν τις χρυσές επιδιώξεις τους; Ταξίδεψαν στην Ασία, χωρίς τον παίκτη που θα μπορούσε να κάνει την διαφορά, τον απρόβλεπτο και ικανό για πολλά Milos και δεν βρέθηκαν ούτε στα ημιτελικά. Στο φινάλε ήταν κάτι σαν ένα ιστορικό υπόλοιπο τούτη η νίκη της Αργεντινής, από τον τελικό του 2002.

Κι αν οι Σέρβοι είναι βουτηγμένοι στην απογοήτευση, τι να πουν οι δύσμοιροι Αμερικανοί; Οι οποίοι μπορεί να μην ήρθαν με τους πρωτοκλασάτους μάγους του N.B.A., αλλά και με κολεγιόπαιδα να έρχονταν, το να τρως δέκα πόντους στα προημιτελικά, είναι πολύ βαρύ.

Δικαίως τους κέρδισαν οι Φραντσέζοι, αν και το μέγεθος της επιτυχίας τους είναι μικρότερο από εκείνο του «δράκου» και της πολύ ταλαντούχας ομάδας που κοουτσάρισε την πρώτη Σεπτεμβρίου του 2006, στο ανεπανάληπτο παιχνίδι της Σαϊτάμα. Η δε επόμενη μέρα για τους Αμερικανούς ήταν ακόμα χειρότερη καθώς υπέκυψαν δίκαια στην ορμή των Σέρβων. Δεκαεπτά χρόνια είχαν να χάσουν δυο παχινίδια σερί, πραγματοποιώντας την χειρότερη εμφάνιση σε παγκόσμιο κύπελλο. Κρίμα, κυρίως για τον G. Popovitch, μια πελώρια προσωπικότητα, που τέσσερις μήνες πριν τα 71 του χρόνια, βίωσε και φορτώθηκε έναν σοβαρό αποκλεισμό

Απρόβλεπτο το Κινεζικό κοινό, μπασκετικά ελλιπές, δεν καταφέρνει να γεμίσει τα γήπεδα στα προημιτελικά, μιας τόσο μεγάλης διοργάνωσης. Να δούμε τι θα συμβεί στο αγωνιστικό κομμάτι, σε ημιτελικούς και τελικούς σε ένα τουρνουά, που είναι η πρώτη φορά, όπου στους τέσσερις δεν συμμετέχουν, ούτε οι Η.Π.Α., ούτε χώρα της πρώην Ε.Σ.Σ.Δ., ούτε χώρα από την πρώην Γιουγκοσλαβία.

